

[Justitsministeren]

Formålet med lovforslaget er at skabe mulighed for en delvis overførsel af parkeringskontrollen fra politiet til kommunerne. Forslaget tager i første række sigte på at tilvejebringe hjemmel for etablering af en kommunal parkeringskontrol i Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Parkeringskontrollen i Københavns og Frederiksberg Kommuner varetages i dag af politiet og af særlige parkeringskontrollører, ansat under politiet.

Flere forhold taler for en delvis overførsel af parkeringskontrollen. Der kan navnlig henvises til, at den parkeringsordning, der er etableret i København med betalingsautomater i den indre by og Christianshavn, ikke kan begrundes i færdselssikkerhedsmæssige eller andre politimæssige hensyn. Den er derimod indført som led i Københavns Kommunes trafikpolitik og ud fra ønsket om at sikre kommunen indtægter ved udlejning af offentligt gadeareal.

Fordelingen af kontrollen med de enkelte parkeringsregler mellem politiet og et kommunalt parkeringskorps skal efter forslaget fastsættes af justitsministeren efter forhandling med politiet og den eller de berørte kommunalbestyrelser. Forslaget lægger op til, at kontrollen med en række parkeringsregler helt vil kunne overlades til kommunen, f.eks. kontrollen med de afgiftsbelagte parkeringspladser og reglerne om anvendelse af parkeringsskiver. Kontrollen med en række andre parkeringsregler skal kunne varetages af såvel politiet som kommunen, f.eks. reglerne om forbud mod standsning og parkering ved fodgængerfelter, vejkruds etc. Endelig vil der være enkelte standsnings- og parkeringsbestemmelser, hvor kontrollen må anses for en politimæssig opgave, som kun kan varetages af politiet.

De nærmere administrative regler om parkeringskontrollen i kommunalt regi fastsættes af justitsministeren.

Efter forslaget tilfalder parkeringsafgift for en overtrædelse, der alene kontrolleres af kommunale parkeringskontrollører, vedkommende kommune. Anden parkeringsafgift tilfalder staten.

De nærmere vilkår i forbindelse med overførsel af parkeringskontrollen til kommunalt regi forudsættes i hvert enkelt tilfælde aftalt mellem staten og vedkommende kommune.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af Traktat om Konventionelle Væbnede Styrker i Europa af 19. november 1990. (Beslutningsforslag nr. B 28).

Traktaten om Konventionelle Væbnede Styrker i Europa blev undertegnet den 19. november 1990 af de 22 deltagerstater på mødet i Paris blandt stats- og regeringscheferne fra deltagerstaterne i Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Europa. En langvarig uoverensstemmelse mellem Sovjetunionen og de vestlige deltagerstater om fortolkningen af centrale traktatbestemmelser er baggrunden for, at traktaten først længe efter sin undertegnelse har kunnet fremlægges til ratifikation.

En nærmere redegørelse for dette forhold og for den aftale, som deltagerstaterne i oktober 1991 indgik om de baltiske staters forhold til traktaten efter disse staters uafhængighed, er beskrevet i kapitel IV i bemærkningerne til beslutningsforslaget.

Traktaten indeholder vidtgående regler om nedskæring af de våbenkategorier på det konventionelle område, der har betydning for evnen til at foretage overraskelsesangreb og iværksætte større offensive operationer. Gennem omfattende bestemmelser om informationsudveksling og adgang til verifikation på stedet af deltagernes oplysninger om deres militære beholdninger er der skabt en hidtil uset adgang til gensidig information om og kontrol med militære forhold i Europa. Traktaten er forudsætningen for skabelsen af den nye sikkerhedsstruktur i Europa, hvor sikkerhed tilvejebringes ikke gennem afskrækkelse i en konfrontation, men gennem åbenhed, tillidskabelse og samarbejde.

Da forhandlingerne indledtes i 1989, var udgangspunktet eksistensen af to militære alliancer i Europa: NATO og Warszawapagten. Traktatens struktur afspejler dette. Den sikkerhedspolitiske situation i Europa er imidlertid blevet radikalt ændret både i den periode, hvor CFE-forhandlingerne førtes, og i tiden efter traktatens undertegnelse. En række af de mål,